

Havijer Sijera

*Dama
u plavom*

Prevela sa španskog
Ana Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Javier Sierra

LA DAMA AZUL

Copyright © Javier Sierra 2007

Translation Copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Edicija LAGUNA UZ VAS

1. SNOVI O ZABRANJENOM VOĆU, Fatima Mernisi
2. PORUKA U BOCI, Nikolas Sparks
3. LJUBAV JE UŠETALA, Marisa de los Santos
4. OSLUŠKIVANJE SRCA, Jan-Filip Zendker
5. DAMA U PLAVOM, Havijer Sijera
6. SICILIJANAC, Mario Puzo
7. NESTAO ZAUVEK, Harlan Koben
8. PITANJA I ODGOVORI, Vikas Svarup

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Kaluđericama samostana Bezgrešnog začeca u Agredi, u znak sećanja na sudbonosni susret 14. aprila 1991. godine.

Takođe, Karol Sabik i H. H. Benitesu, prikladnom „oruđu“
Programatora.

„Slučajnost je možda pseudonim
kojim se Bog potpisuje kada ne želi da obelodani svoje ime.“

Teofil Gotje,
La croix de Berny.

Bilokacija, f. Stanje i posledica bilociranja.
Bilocirati se. (Lat. *bi-* i *locare*, od *locus*, mesto).
Po nekim verovanjima, istovremeno se nalaziti
na dva različita mesta.

Rečnik španskog jezika.
Španska kraljevska akademija, 1992.

1.

Sakmo pade na kolena ophrvan stravom. Dok mu je tama osvajala biće, pravilno oblikovano telo mu je malaksalo. Koliko god da je širio i trljao oči, ratnik je bio nemoćan da uhvati makar i jedan tračak svetlosti. Neopisivo priviđenje ga je zaslepelo. Sada je u mraku, sam, u blizini svetog kamena svog plemena. A taj iskonski strah koji mu je zatomio vid istovremeno ga je sprečavao da krikne.

Nikad, za sve noći na straži, nije video ništa slično.

Ništa.

Nasumice, ne usuđujući se da okrene leđa blesku koji ga je upravo zaslepeo, Sakmo pokuša da pobegne iz tesnog procepa zmijskog kanjona. Nipošto nije smeo da mu se približi. Udubljenje koje je otvaralo prolaz ka srcu brda bilo je prokletu. Celo njegovo bratstvo je to znalo. U njegovoj utrobi sahranjeno je pet generacija šamana, magova, vidovnjaka, koji su tvrdili da je to jedino mesto u oblasti gde se može opštiti sa duhovima. Zato i jeste zastrašujuće mesto. Zašto je dozvolio da dođe čak dotle, prebacivao je sebi. Šta ga je, do đavola, privuklo kamenom polumeseću posvećenih ako je već znao za opasnosti koje ga čekaju? Osim toga, zar ta stena nije daleko od kruga koji je trebalo da nadgleda?

Ostala su još tri sata do svitanja. Tri sata dok ga ne zamene na dužnosti, ili ga ne nađu mrtvog. A Sakmo se i dalje borio za vazduh. Teško je disao. Nervozno. Pod utiskom. Živo. I sa bujicom pitanja koja su mu plavila misli.

Kakva je to vrsta svetlosti kadra da jednim udarom obori Humano ratnika? Munja? Možda iskra može da se sakrije u steni i napadne odraslog čoveka? I šta onda? Ustremiće se na njega i proždrati ga?

Stražar nije mogao prestati da razmišlja. Tek je zastao kada je usred svog nespretnog bega shvatio da je dolina zamukla. To nije dobar predznak, reče sebi. Um mu je dospeo na opasno tlo iracionalnog. Da mu se ona svetlost ne približava? Zaplašilo ga je sveže sećanje. Činilo se da je vatra koja ga je ostavila u mraku izlazila iz čeljusti nekog čudovišta, čarobne zveri koja livadu može da zbriše jednim dahom. Plemenska proročanstva pripovedala su o takvom kraju sveta. Govorila su da će vasiona ubrzo biti uništena plamenom i da će strašni blesak prethoditi uništenju svakog oblika života, konačnoj propasti Četvrtog sveta.

Ako je ono što se spustilo na uski prolaz znak kraja, niko i ništa neće moći da ga zaustavi.

Šta će on učiniti?

Vredi li potrčati da bi se podigla uzbuna?

I kako?

Slep?

Sakmo se iznenadi razabravši te kukavičke misli. Trenutak kasnije njegov mozak ih je protumačio: uljez nije ličio ni na šta o čemu se ranije govorilo. Sjajni mehur koji mu je nagoreo oči pojavio se iz proklete pukotine bez najave. Njegova je svetlost pekla i bila je veoma brza. Šta se moglo učiniti protiv takvog neprijatelja? Koji će ratnik u naselju moći da ga zaustavi? Možda je bolje da mu žena, mlada ćerka Ankti i pleme umru ne probudivši se? A on...

„Ankti“, prošapta.

U tami, dok ga je gušila potpuna tišina, ratnik uspori korake i okrete se ka steni koju je ostavio za sobom. Ako već mora, pomisli u trenu, barem će umreti kao častan čovek. Na nogama.

Lica okrenutog ka krvniku. Možda će ga se neko u budućnosti sećati kao prve žrtve Čudovišta kraja vremena.

U tom trenu se dogodilo.

Ratnik to nije očekivao.

Pet slogova – samo pet – izgovorenih veoma polako, probiše teški muk doline. Dolazili su iz milog, prijateljskog grla koje kao da je svoj šapat približilo samom uhu ratnika. Neobjašnjivo, glas ga pozva po imenu:

„Do-bro si, Sa-kmo?“

Pitanje sročeno na savršenom tanoanskom jeziku paralisa-
lo ga je. Stražar, uznemiren, nabra obrve i nagoni poseže za sekirom od vulkanske stene, koju je nosio za pojasom. *Ono* mu se obratilo?

Sakma je otac Gran Valpi, poglavica Kvelose naroda, obućio da se brani od živih. Ne od mrtvih.

„Sa-kmo...“

Glas ga snažnije opomenu.

Mrtvi?

Sećanje na starog roditelja navede ga da stegne zube i pripremi se da oružjem brani život. Bilo da je s ovog ili onog sveta, ta svetlost koja govori neće okončati s njim a da malo svog bića ne ostavi na crvenom pesku.

„Sa-kmo...“

Dok je po treći put slušao taj glas, sekirom zaseče vazduh označavajući odbrambeni krug oko sebe. I dalje je bio slep. „Zbogom, Ankti. Volim te.“ Ko god da je taj što ga zove, već je bio pored njega. Osećao mu je dah. Neizdrživu toplotu. Obamro od straha, s oružjem u drhtavoj levoj ruci, jedini muškarac na straži u selu podiže lice ka nebu iščekujući neizbežno. Otvorio je zacrveneće oči, i napregnuvši pogled ka tami neba, razazna mračnu senku, veliku poput totema, koja se baci na njega.

Ironijom sudbine, otac ga je godinama ranije na tom istom mestu, pokraj izvora Kvelosa, pripremao da umre. Da umre boreći se.

2.

U tom trenutku Sakmo se odluči na napad.

Međutim, pre nego što je ratnik uspeo da se suoči sa svojim progoniteljem i da mu zabije oružje među oči, zaslepi ga novi blesak. Jedva je imao vremena da razazna visoku i neobičnu priliku koja ga je sada promatrala. Nalet suvog vetra, čvrst poput suvog drveta, obori ga na leđa.

„Sa-kmo...“, ponovi.

Kraj mu je bio blizu. Sad ga je predosećao. Život će mu pobeći u jednom dahu.

Šta će biti s njegovom porodicom?

A s njegovim plemenom?

Šta ga čeka na drugoj obali života?

Dok je stražar gušio uzdahe u svetlosti koja ga je prekrivala, dolina se nanovo ispuni tajanstvenom, gotovo opipljivom bistri-
nom. Obližnje kamene kuće plemena Kvelose, groblje staraca, velika kiva,* podzemna prostorija za obrede bratstva, pa čak i obale triju jezera okupaše se plavim plamenom. Ipak, Sakmo nije razaznao to čudo, i njegovom slepilu se ubrzo pridruži novi bolan simptom. U uši mu se uvuče vibrirajući zvuk, hiljadu puta snažniji od onog koji stvara jato jastoga, dovodeći ga do beznađa. Da li ga je to smrt dozivala?

* Špan.: kiva, prostorija za verske i duhovne obrede kod indijanskih plemena koja su naseljavala jugozapadni deo Severne Amerike. I danas postoje kod Pueblo i Hopi Indijanaca. (Prim. prev.)

Indijanac se sruči na tlo držeći ruke na slepoočnicama. Skoči. Kriknu i pesnicama se udari u glavu, ali zvuk ga potpuno prekri. Ispuni.

Ubrzo više nije mogao da mu se odupre. Zaboravio je koliko je napadač blizu. Zgrčen, lovac izgubi ono malo snage što mu je preostalo, i svom dužinom pade na tlo.

Mrak zagospodari njegovim duhom.

I tišina.

3.

Kada su uminuli zvuk i svetlost, mladi Indijanac je ležao ničice. Crtež na licu mu je bio uništen, a lobanja prošarana ogrebotinama. Nije znao koliko je vremena prošlo. Glava ga je bolela, osećao je mučninu i bio je razoružan. Njegova sekira se otkotrljala nekoliko koraka od mesta gde je ležao i nije imao snage da napipa tlo kako bi je dohvatio.

„Dra-gi Sa-kmo...“

Glas koji ga beše prestravio, zagrme nad njim; činilo se da dolazi sa svih strana. Nije znao koliko ga je vremena tu čekao. Ali bio je živ, živ!

„Zašto be-žiš od mene?“

Zbunjen, sin Gran Valpija nije želeo da odgovori. Lica i dalje priljubljena uz tlo, sakupio je dovoljno hrabrosti da preispita mogućnosti. Ubrzo se nečega dosetio. U struk mu se zario mali kameni nož, koji je koristio da odere lovinu.

Nagon ratnika ponovo prođe njegovim venama.

„Veliki put sam pre-šla kako bih te na-šla“, reče glas, sve manje isprekidan. „Ničeg ne tre-ba da se bojiš. Neću ti uči-niti našao.“

Glas priviđenja zvučao je mirno. Jasno. Govorio je istim dijalektom kao i ratnik. Činio je to otmeno, bez žurbe. Kada je Sakmo smogao snage da se usredsredi, primetio je da su jastozi prestali da bruje i da se svetlost ublažila, dozvoljavajući mu da napola otvori oči i da malo-pomalo povrati prisebnost.

Prvo nestadoše fleke, potom senke zamućenih ivica i nakon nekoliko trenutaka Sakmo se iznenadi videvši kolonu crvenih mrava kako mu prolazi pored lica.

Progledao je!

Tada je, uspravivši se, prvi put osmotrio lice svog napadača.

„Tako mi svih predaka...“, prošapta zadivljen.

Teško je opisati biće koje je bilo pred njim: u neposrednoj blizini netremice ga je gledalo oštro žensko lice. Činilo se da je oblikovano u drvetu. Strogo. Krupnih i bistrih očiju. Dugih ruku, s tankim i nežnim prstima. Nikad nije video čudniju odeću. Snažno mu privuče pažnju ogrtač nebeskoplave boje kojim je pokrivala kosu za koju je Sakmo naslućivao da je tamna, i debeli kanap kojim je njegova progoniteljka opasala haljinu. Kao da se sažalila, žena se osmehnu.

„Znaš li koji je dan?“

Pitanje je zbunilo Sakma. Duh ga je izgovorio ne otvarajući usta.

„Se-ćaš li se današnjeg da-tu-ma?“

Indijanac je ponovo pogleda, preneražen, ali ne odgovori. Nije znao šta je time želela da kaže.

„Hi-ljadu šest-sto dva-deset deveta godina gospodnja. Dugo mi je trebalo da te pro-nađem, Sakmo. Sa-da ćeš mi pomoći.“

„Pomoći...“

„Hi-ljadu šest-sto dva-deset deveta“, ponovi.

Sakmo se postepeno uspravljao dok nije uspeo da stane na noge. Opipao je pojas tražeći nož, polako ga izvukao i sakrio iza lakta. Za to vreme, žena iz čije kože je isijavala svetlost kao da se uzdiže nekoliko pedalja iznad zemlje. S te visine njen zašiljeni profil više nije izgledao preteće već blago. Više nije bilo sumnje: Sakmo se nalazio pred plavim duhom pašnjaka. Otac mu je jednom prilikom pričao o njemu.

„Da li je ovom svetu došao kraj, gospo?“

Čuvši stražarevo pitanje, dama zasja i ne pomerajući usne reče:

„Još ne, si-ne. Do-šla sam ne-što da objavim za lju-de tvog plemena. Ipak, bio mi je po-treban ne-ko kao ti. Znaš? Ima još malo vremena. Veoma malo, Sa-kmo.“

„Malo? Malo vremena do čega?“

„Do do-laska pra-vog Boga. Moraš da pri-premiš svoj narod. Mo-raš da sprečiš krvo-proliće.“

Indijanac protrlja oči pokušavajući jasnije da vidi sagovornicu. Oči su mu još bile osjetljive.

„Ubićeš me?“, upitao je stežući oružje.

„Ne.“

„Zašto si me onda odabrala?“

„Zbog tvog zna-ka, Sa-kmo.“

„Mog znaka?“

„Po-gledaj svoju ruku.“

Do tog trenutka stražar nije primetio – mrk beleg veličine zmijskog ujeda u obliku ruže ocrtao mu se na prednjoj strani leve podlaktice.

„To je be-leg onih koji vide.“

Žena se nagnu ka Indijancu i pruži ruku kako bi mu dotakla obrijanu lobanju. Niz kičmu mu prodoše trnci prisilivši ga da opusti ruke i ispusti kameni nož.

„Nećeš me na-pasti. Pre svega, treba da ti pre-dam nešto“, nastavila je. „To će ra-zumeti samo unuci tvojih unuka, ali tek nakon nekih tri-sta godina.“

„Trista godina?“

„Skoro će-tiri hiljade mesečevih mena...“, potvrdila je. „A ti ćeš to ču-vati.“

„Šta je to?“

„Uskoro, kada se po-novo sretnemo, sa-znaćeš.“

Rekavši to, dozvolila je da tama ponovo zagospodari dolinom.

4.

Los Anđeles, Kalifornija. Trista šezdeset dve godine kasnije.

„Kažete da se taj san stalno ponavlja?“

Doktorica Mejers se nagnu ka divanu na kome joj je ležala pacijentkinja tražeći kud joj je odlutao pogled. Mučena nizom strepnji koje nije mogla da dovede u vezu, Dženifer Narodi je tek dva dana dolazila u njenu raskošnu ordinaciju u Ulici Brodvej, koja se nalazila u gradskoj poslovnoj četvrti. Linda Mejers je bila zbunjena: u beleškama joj je gospođica Narodi opisana kao žena od trideset četiri godine, zdrava, sportski tip, bez psihijatrijskih slučajeva u porodici, uravnotežena, dobrog imovnog stanja i, povrh svega, privlačna. Nikada se nije udavala, nije imala ozbiljnu vezu, niti se činilo da joj je potrebna, a sa roditeljima se dobro slagala. Naizgled, žena bez ozbiljnih problema.

„Da, u toku tri dana sam dva puta sanjala taj isti san“, prošapta Dženifer zabacivši tamnu kosu pokušavajući da izbegne ispitujuće oči psihijatra. „Znate, to nije košmar, ali svaki put kada legnem, pomislim kako će se vratiti. I to me brine.“

„Kada ste ga poslednji put sanjali?“

„Sinoć! Zato sam došla da vas vidim tako rano. Još je svež...“

„Da li uzimate lek koji sam vam prepisala?“

„Naravno. Međutim, valijum ne deluje na mene. Ne razumem, doktorka, zašto me toliko opsega slika te blistave žene. Znaite na šta mislim? Vidim je svuda. Moram da je izbacim iz glave!“

„Da li ste je sanjali više puta?“

„Da.“

„U redu je. Ne brinite“, umirivala ju je dok je krupnim, crnopusitim rukama beležila nešto u svesci. „Naći ćemo načina da pobedimo taj san koji se ponavlja. Da li ste uplašeni?“

„Da, doktorka. I zabrinuta.“

„Recite mi, da li ste u skorije vreme imali neko traumatično iskustvo, kao što je saobraćajni udes, gubitak voljene osobe? Nešto što bi moglo da izazove strepnju ili depresiju?“

Dženifer je zažmurila, duboko udahnula i sav vazduh izdahnula iz pluća kao da se usredsređuje da u sebi pronađe ispravan odgovor. Sad je već osećala bolnu prazninu u stomaku. Još nije doručkovala.

„Strepnju?“, ponovila je. „Pa, pre nekoliko nedelja sam se vratila iz Evrope gde sam dugo boravila. Samo što sam stigla u Los Anđeles, snovi su se vratili. Međutim, ovog puta su bili toliko jasni i intenzivni da nisam oklevala da vam se javim. U početku sam mislila da je uzrok vremenska razlika, promena navika, znate već.“

„Vratili su se? Hoćete da kažete da ste i ranije imali slične snove?“

„Već sam vam rekla, doktorka. Već godinama sanjam te Indijance i tajanstvenu svetlosnu damu. Ali ne znam zašto!“

„Recite mi, gospođice Narodi, u kom delu Evrope ste boravili?“

„U Rimu. Da li ste bili tamo?“

„U Rimu? U Rimu cezara, papa, paste, vina lambrusko? Šta bi mi više trebalo! To mi je davna želja, znate?“

„Zaista?“

„Naravno. Ali moj muž je Argentinac, galicijskog porekla, pa svaki put kad putujemo u Evropu, zadržimo se u Španiji. U Korunji. Njegovi preci su odande. Prava predstava!“

„Nikad niste leteli za Italiju iako ste joj bili tako blizu?“

„Ne!“, nasmejala se Linda Mejers. „Čak sam morala i španiski da naučim kako bih mogla da se razumem s njegovom porodicom!“

Dženifer nije odgovorila na šalu. Umesto da prihvati doktorikin iskren smeh, ophrvala ju je duboka melanholija.

„Prava je šteta“, reče. „Rim je prelep grad. Trgovi, tržnice, uske, popločane ulice, vreo kapučino, dolče farniente...“*

Mejers primeti naglu promenu raspoloženja. Diskretno je u svojoj beležnici zapisala „Rim“ i promisliła pre nego što će postaviti sledeće pitanje. Ponekad je neko sećanje, neki prizor mogao da otkrije pristup pacijentovom *dubokom ja*. Možda će u sećanjima, u nekom iskustvu koje je proživljeno u tom nedavno zatvorenom razdoblju, uspeti da pronađe ključ koji će poslužiti da se slučaj razotkrije. Stoga, sa izuzetnom blagošću, odluči da produži tim neočekivanim putem.

„Da li vam se tamo desilo nešto što biste želeli da mi ispričate, gospođice Narodi?“

„Nešto? Na šta mislite?“

„Ne znam“, odgovorila je doktorka. „Vi mi recite. Ponekad snovi koji se ponavljaju nastaju iz sitnih opsesija, nedovršenih poslova; jednom rečju, iz briga koje vaša psiha na svaki način pokušava da vam približi.“

„Mnogo se toga desilo u Rimu, doktorka. Mnogo toga nedovršenog ostalo je u Rimu.“

„Ispričajte mi.“

Dženifer tada potraži tamne oči svog psihijatra. Njen iskren pogled, uokviren krupnim licem tamne kože i ulepšan kovrdžavom kosom pokupljenom u otmeni rep, od prvog dana joj je ulivao poverenje. Zapravo, samo joj je pogledom, bez reči, mogla saopštiti da će to biti duga priča.

„Ne žurimo, Dženifer“, osmehnula se. „Obožavam Italiju!“

* Ital.: slatka dokolica. (Prim. prev.)

5.

Venecija, Italija.

U isto vreme.

Lakim korakom, s poslednjim svetlom dana, otac Đuzepe Baldi ostavljao je za sobom Trg svetog Marka.

Kao i obično, išao je ka obali Skjavoni, gde je hvatao prvi trajekt za San Đorđo Mađore. Ostrvo koje se pojavljuje na svim razglednicama Venecije, nekadašnje vlasništvo njegovog reda, stari sveštenik je uvek posmatrao s nostalgijom. Stvari su se izmenile. U to vreme sve je bilo sklono promenama. Čak i vera koja je na svojim plećima nosila dve hiljade godina istorije.

Baldi pogleda ručni sat, olabavi poslednje dugme na mantiji i tražeći slobodno sedište kraj pozora, iskoristi priliku da obriše stakla na malenim naočarima sa žičanim okvirom.

„*Pater noster qui es in coelis...*“, * promrmlja na latinskom.

Namestivši naočare, benediktinac pogleda kako se lepi horizont grada četiri stotine mostova boji u narandžasto.

„... *sanctificetur nomen tuum...*“**

Ne prekidajući molitvu, otac se divio sumraku, ali je istovremeno bacao neupadljive poglede na svoju okolinu.

„Sve je u redu“, pomisli.

U to vreme je trajekt, poznati beli vodeni autobus Venecijana, bio gotovo prazan. Jedino su par Japanaca i troje stipen-

* Lat.: Oče naš, koji si na nebesima. (Prim. prev.)

** Lat.: Nek se sveti ime tvoje. (Prim. prev.)

dista Fondacije Đorđo Čini, koje je Baldi znao iz viđenja, bili zainteresovani za njegove usluge.

Zašto i dalje to radi, pitao se. Zašto i dalje kradomice gleda putnike broda u šest kao da će među njima otkriti novinarske kamere? Zar nije već dovoljno godina proveo u zaklonu ostrva, bezbedan od svih njih?

Četrnaest minuta kasnije trajekt je pristao na ružni betonski dok. Kada su se otvorila sigurnosna vrata, sve ih je razmrdao udar hladnog vazduha. Dok su se iskrcavali, niko nije obraćao pažnju na njega.

U suštini, Baldiju je bilo veoma drago što vodi tako miran život na ostrvu. Kada stigne u ćeliju, oprae se, preobuti, večerati sa bratstvom, a potom se povući kako bi čitao ili ispravio nekoliko ispitnih radova koje je trebalo pregledati. Otkako je stigao u samostan pre devetnaest godina imao je isti ritual. Devetnaest godina mira, zaista. Ipak, uvek je na oprezu, u stalnom iščekivanju poziva, pisma ili neuviđavne posete. To je bila njegova kazna, teret kojeg se nikada neće osloboditi.

Međutim, Baldi se trudio da mu to ne postane opsesija.

Da li je život neposvećen učenju možda prijatniji? Već je znao da je odgovor odričan. Dužnost profesora kontrapunkta na konzervatorijumu *Benedeto Marčelo* obezbeđivala mu je smirenost koju u mladosti nikad nije upoznao. Studenti su bili posvećeni. Dolazili su na časove s umerenim entuzijazmom. Pričao im je o muzici koja je prethodila drugom milenijumu, obogaćujući predavanja neobičnim anegdotama. Profesori su mu se divili iako je, ponekad zanet nekim istraživanjem, izostajao sa časova, a studenti su ga poštovali. Stoga mu je raspored časova bio promenljiv, a predavanja najtraženija.

Međutim, tolike olakšice ga nikada nisu udaljile od ostalih interesovanja, tako „neupadljivih“ i starih da je retko kad o njima pričao.

Baldi je došao na ostrvo San Đorđo 1972. godine, prognan zbog muzike. Fondacija Čini mu je ponudila više nego što se

usudio da traži od svog biskupa – biblioteku koja je među najboljima u Evropi, kongresni centar poznat po tome što je više puta bio sedište Uneskovih konferencija i dva instituta posvećena venecijanskoj muzici i etnomuzikologiji kojima je potpuno bio zanet. Donekle se i očekivalo da će benediktinci uspeti da stvore raj za muzikologe na San Đorđu. Ko bi se, osim bratije iz Reda svetog Benedikta, s tolikom posvećenošću bavio tom drevnom umetnošću? Pa zar nije sveti Benedikt, napisavši u šestom veku pravila svog reda, utvrdio osnove moderne nauke o muzici?

Baldi je sve to podrobno proučio. On je, na primer, prvi primetio da se pravilo svetog Benedikta, kojim su se njegovi poklonici obavezivali na osam verskih službi u toku dana, u potpunosti zasnivalo na muzici. To je zadivljujuća tajna. Zapravo, svaki „tempo“ koji se još koristi u komponovanju muzičkih melodija utiče na njihove dnevne molitve. Baldi je uspeo da dokaže kako molitva sa jutrenja (ona koja zimi počinje u dva ujutro) odgovara noti *do*; himne koje se poju u svitanje odgovaraju noti *re*, a službe prvog, trećeg i šestog časa – u šest, devet i dvanaest ujutro – notama *mi*, *fa* i *sol*. Čas najveće svetlosti, deveti, koji se peva u tri po podne, zvuči kao *la*, a večernje, u vreme zalaska sunca, kao *si*.

Takva predavanja učinila su ga poznatim među učenicima. „Sati i note su povezani!“, govorio je vatreno s podijuma. „Molitva i kompozicija su uporedne radnje! Muzika je istinski jezik Boga!“

Međutim, stari Baldi je u sebi čuvao i druga otkrića. Teze su mu bile iznenađujuće. Tako je verovao da je u antičko vreme harmonija bila poznata ne samo zato što se matematički primenjivala u muzici, već i po tome što je mogla da izmeni stanje svesti što je sveštenicima i posvećenima iz klasičnog sveta omogućavalo da pristupe uzvišenim „područjima“ stvarnosti. Tokom decenija se ta pretpostavka suprotstavljala drugim teorijama po kojima se takva stanja duhovne uzvišenosti dostižu

pomoću halucinogenih droga, svetih gljiva ili psihoaktivnih supstanci.

A kako su koristili muziku? Baldi je to objašnjavao kada bi razgovor živnuo. Smatrao je da je drevnim mudracima bilo dovoljno da razviju prikladno „mentalno sazvučje“ kojim bi primali podatke „s one strane“. Govorio je kako su u tom stanju magovi mogli da ožive svaki prošli trenutak, ma koliko udaljen bio. Drugim rečima, muzika je prilagođavala frekvenciju moždanih talasa i podsticala centre opažanja koji mogu da krstare u vremenu.

Ipak, to se saznanje izgubilo – razočarano je objašnjavao.

Mnogi su dovodili u pitanje napredne ideje oca Baldija. Ipak, te rasprave mu nikad nisu naružile srdačno mladalačko lice. Srebrnasta kosa, atletski stav i iskren pogled darovali su mu neodoljiv sjaj kojim je osvajao. Skoro niko nije primećivao da ima šezdeset pet godina. U stvari, da nije bilo zaveta celibata, Baldi bi slomio srca mnogih učenica. I njihovih majki.

Tog dana, nesvestan onoga što će se dogoditi, Baldi uđe u dom samostana s uobičajenim osmehom i u žurbi. Skoro da nije primetio kako ga na vratima čeka brat Karlo kao da želi nešto da mu kaže.

6.

„Dobro veče, oče Baldi.“

Čim je prošao pored metalne ograde samostana, presrete ga izveštačeni osmeh vratara San Đorđa.

„Ostavio sam vam prepisku u ćeliji“, zvanično je objavio brat Karlo. „Imate sreće. Tri pošiljke, pa još debele.“

„Ništa više?“

Vratar slegnu ramenima.

„Zar vam se čini malo, oče? Od onih su što uvek iščekujete. Znaćete već, one što vam šalju sveci.“

Baldi u neverici izvi obrve prekorevajući nezdravu radoznalost brata Karla, te požuri uz stepenice ne rekavši ništa. „Od onih što uvek iščekujete.“ Stari muzikolog se stresao. „One što vam šalju sveci.“

„Čekajte!“ Karlo, mladi fratar bucmastog lica nalik Rubensovim kerubima, mahao je za njim nekim papirom. „U toku popodneva su vas dva puta zvali.“

„Ko?“, upita užurbano Baldi s odmorišta na stepenicama.

„Nisu rekli, oče. Znam samo da je međugradski poziv. Iz Rima.“

„Onda, neka pozovu ponovo...“

Stigavši u sobu, Đuzepe Baldi već beše zaboravio na poziv. Zadovoljno je primetio da je pošta tačno tamo gde je otac Karlo rekao da će biti. Među pismima su se stvarno isticale tri povelike koverta: dve su iz Rima, a treća iz industrijskog grada na severu